

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de succesorul părții vătămate, Moraru Constantin, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 05 noiembrie 2020, în privința inculpatului

Linga Victor XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>06.07.2020 – 11.08.2020,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>05.10.2020 – 05.11.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>05.02.2021 – 31.03.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Cahul din 11 august 2020, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Linga Victor a fost condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal la 6 ani și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 11.08.2020, cu includerea perioadei arestării preventive de la 25.05.2020 până la 11.08.2020.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul succesului părții vătămate, Moraru C., prejudiciul moral în mărime de 100.00 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 4000 lei, iar acțiunea civilă în partea prejudiciului material în sumă de 26.772 lei a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

De la Linga V. s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 30.086 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 aprilie 2020, aproximativ ora 00.30, inculpatul Linga V., aflându-se la domiciliul lui Moraru A., din XXXXXX, XXXXXX, în rezultatul unui conflict produs între ei, din motive de gelozie, acționând cu scopul de a omorî persoana, în mod intenționat, i-a aplicat lui Moraru A. multiple lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului și, immobilizând-o la podea, a strangulat-o de gât

cu un prosop de baie, cauzându-i, potrivit concluziilor raportului de expertiză judiciară nr. 202011C0133 din 22.06.2020, vătămări corporale neînsemnate manifestate sub formă de excoriații și echimoză pe frunte, excoriații în regiunile zigomatice bilateral, echimoză și excoriații pe nas, excoriații în regiunea corpului mandibulei din dreapta, hemoragii în țesuturile moi ale capului, în regiunea frontală și occipitală dreapta, echimoză și excoriații pe bazin din stânga, excoriație pe suprafața posterioară a mâinii stângi și vătămări grave periculoase pentru viață manifestate prin șanț de strangulare vital, în 1/3 inferioară a gâtului, pe suprafața anterioară, întrerupt, orizontal, cu adâncime uniformă, suprafața pergamentoasă, marginal cu excoriații oval-neregulate, hemoragii difuze în focare mici în țesuturile moi ale gâtului, la nivelul șanțului de strangulare, iar în rezultatul asfixiei mecanice prin strangulare, produs prin compresia organelor gâtului cu laț strâns progresiv – prin strangularea cu prosopul, la fața locului a survenit decesul victimei Moraru A.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În temeiul probelor administrate, instanța i-a încadrat acțiunile în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, ca omor intenționat, adică omorul unei persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune deosebit de gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 10 la 15 ani, fiind stabilite noi limite conform art. 70 alin. (3¹) Cod penal și 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că a recunoscut în totalitate vina și a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, anterior nu a fost în conflict cu legea, se caracterizează pozitiv, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, ca circumstanțe atenuante au fost reținute – săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, recunoașterea vinovăției și căința sinceră, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite, concluzionând ca fiind echitabilă aplicarea în privința acestuia a pedepsei cu închisoare pe un termen de 6 ani și 8 luni.

Totodată, instanța a concluzionat că este nefondată cererea reprezentantului succesului părții vătămate, privind neaplicarea prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal în privința inculpatului, deoarece nu au fost identificate careva circumstanțe referitor la personalitatea acestuia din care să rezulte necesitatea stabilirii unei pedepse în limitele generale.

Ori, potrivit acestei norme, în cazul în care instanța, ținând cont de personalitatea infractorului, ajunge la concluzia că doar prin aplicarea pedepsei în limitele generale se va atinge scopul pedepsei penale, aceasta poate dispune o pedeapsă în limitele prevăzute de legea penală pentru infracțiunea săvârșită.

Potrivit acțiunii civile, succesul părții vătămate, Moraru C. a solicitat încasarea din contul inculpatului a prejudiciul material în sumă de 26.772 lei, moral în mărime de 200.000 lei și cheltuielile pentru asistența juridică în sumă de 5000 lei.

Conform art. 2037 alin. (1), (2), (3) Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.

Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Deoarece în urma acțiunilor inculpatului a survenit decesul victimei, iar suferințele psihice i-au distras viața cotidiană succesorului părții vătămate, ultimul este în drept să solicite prejudiciu moral de la inculpat, iar instanța va stabili acest quantum reieșind din criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire, astfel că suma de 100.000 lei va constitui o satisfacție echitabilă ca urmare a suferințelor provocate de acțiunile inculpatului.

În același timp, cererea succesorului părții vătămate privind încasarea cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei, acordată de avocatul Dumitru Chebac, confirmată prin bonul de plată seria QL nr. 052202 din 03.07.2020, urmează a fi admisă parțial, reieșind din prevederile art. 96 alin. (1) Cod de procedură civilă, că instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Or, la stabilirea acestui quantum, se va reține complexitatea cauzei, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depusă de acesta, faptul în ce măsură munca lui în cauza respectivă i-a limitat capacitatea de a lucra în alte dosare, rezultatul obținut și de circumstanțele cauzei, justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză, precum și faptul că acestea urmează să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Dat fiind că cauza penală a fost examinată în prima ședință de judecată, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, ținând cont de munca efectiv depusă în procesul penal, instanța consideră rațional a admite parțial această solicitare și a încasa de la inculpat în beneficiul succesorului părții vătămate cheltuielile pentru asistență juridică în sumă de 4000 lei.

Pe lângă aceasta, succesorul părții vătămate estimează prejudiciul material la suma de 26.772 lei: cheltuieli suportate pentru deplasarea Paris - Chișinău – 11.000 lei, cheltuieli de înmormântare – 15.572 lei și 200 lei sustrași din casă de către inculpat.

Întru confirmarea cheltuielilor în sumă de 11.000 lei pentru deplasarea Paris - Chișinău, succesorul părții vătămate a anexat la cerere copiile unor mesaje de pe telefonul mobil și un extras „FLYONE”, din care nu rezultă cert cu cine a fost purtată discuția referitor la biletele procurate, în care zi au fost purtate aceste discuții, cine a achitat suma pentru biletele procurate și care sumă a fost achitată, or, cheltuielile suportate pentru călătorii se confirmă prin biletele de călătorie sau extrase eliberate de companie din care să rezulte călătorul și prețul achitat pentru călătorie.

Însă, în procedură civilă, succesorul părții vătămate va avea posibilitatea de a prezenta dovada că a avut calitatea de pasager al companiei „FLYONE” și costul biletului de călătorie, fie prin cererea personală sau o interpelare a avocatului către companie.

3. Succesorul părții vătămate, Moraru Constantin, a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei în procedura generală și pronunțarea unei noi hotărâri conform legislației în vigoare, cu încasarea din contul inculpatului a prejudiciului moral în mărime de 200.000 lei și material de 31.772 lei.

Apelantul a invocat că din declarațiile inculpatului în ședința de judecată rezultă că acesta nu recunoaște în totalitate situația descrisă în rechizitoriu și contestă o parte din probe administrate în faza de urmărire penală pe care se întemeiază rechizitoriul, inclusiv declarațiile martorului Strungari V., astfel că instanța de fond nu putea să examineze cauza penală în procedura simplificată prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, acțiunile inculpatului incorect au fost încadrate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, ori acestea se califică conform art. 145 alin. (2) lit. i) Cod penal, ca omor săvârșit cu o deosebită cruzime.

Totodată, din motive neargumentate, instanța de fond a considerat că prejudiciul moral încasat din contul inculpatului, în mărime de 100.000 lei, ca urmare a suferințelor provocate de acțiunile acestuia, va constitui o satisfacție echitabilă.

Cu toate că au fost probate cheltuielile materiale necesare pentru procedurile funerare, legate de serviciile rituale și bisericești, procurarea îmbrăcăminte, cheltuielile de transport în sumă de 26.772 lei și cheltuielile de asistență juridică de 5000 lei, aceste probe au fost supuse criticii, iar acțiunea civilă privind repararea prejudiciului cauzat prin suportarea cheltuielilor pentru înmormântare și deplasare a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța civilă.

3.1. A declarat apel și avocatul Victor Baran, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa de 4 ani și 6 luni închisoare, aplicate prevederile art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, iar acțiunea civilă să fie considerată executată.

Apelantul a indicat că în privința inculpatului este posibilă aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal și stabilirea unei pedepse sub limita minimă prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, în coroborare cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală și art. 70 alin. (3¹) Cod penal.

Conform art. 79 alin. (3) Cod penal, în cazul condamnării persoanelor adulte pentru comiterea infracțiunilor deosebit de grave, instanța poate aplica o pedeapsă sub limita minimă prevăzută de legea penală, dar constituind cel puțin două treimi din minimul pedepsei prevăzute de prezentul cod pentru infracțiunea săvârșită.

Astfel, inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsa cu două treimi din minimul pedepsei – 4 ani și 6 luni închisoare.

Mai mult, succesorului părții vătămate i-a fost achitat integral prejudiciul materiale solicitat, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 5000 lei și prejudiciul moral stabilit prin sentință în mărime de 100.000 lei. Deci, prin decizia instanței de apel urmează a fi constatată achitarea prejudiciul material și moral.

Pe lângă aceasta, este corect și rezonabil a aplica în privința inculpatului prevederile art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, or, acesta are statut de prevenit de la 25.04.2020 și până la data adoptării deciziei instanței de apel.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 05 noiembrie 2020, apelul avocatului a fost respins, ca nefondat.

Apelul succesului părții vătămate, Moraru C. a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre în latura civilă.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Moraru C. prejudiciul moral în mărime de 200.000 lei, prejudiciul material în sumă de 26.572 lei și cheltuielile de asistență juridică în instanța de fond în sumă de 4000 lei, acestea fiind executate.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că la judecarea cauzei instanța de fond a respectat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, corect a examinat și acceptat cererea inculpatului privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, just a constatat circumstanțele cauzei și întemeiat a stabilit vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate prevăzute de art. 145 alin. (1) Cod penal și aplicarea pedepsei cu închisoare pe un termen de 6 ani și 8 luni.

Totodată, în privința inculpatului nu sunt aplicabile prevederile art. 79 Cod penal, iar instanța de fond la stabilirea pedepsei și-a argumentat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, pedeapsa de 6 ani și 8 luni închisoare fiind una echitabilă.

În același timp, este neîntemeiat apelul succesului părții vătămate, Moraru C., în partea privind examinarea cauzei în procedură generală, deoarece inculpatul nu a susținut faptele indicate în rechizitoriu, contestând depozițiile martorului Strungari V., fapt ce face inaplicabilă procedura simplificată, solicitând totodată recalificarea faptei conform art. 145 alin. (2) lit. i) Cod penal.

Or, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță, comiterea infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal fiind recunoscută în totalitate de inculpat prin înscris autentic.

Mai mult, avocatul succesului părții vătămate Dumitru Chebac, invocând în apelul declarat pct. 25 din Hotărârea Plenului CSJ a RM din 16.12.2013, nr. 13 Cu privire la aplicarea art. 364¹ Cod de procedură penală, a omis prevederile pct. 30 din aceeași hotărâre, potrivit căruia, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și (4) Cod de procedură și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

De asemenea, succesul părții vătămate cât și avocatul Dumitru Chebac au fost prezenți în ședința de judecată preliminară, când inculpatul a depus cererea privind examinarea cauzei în baza probelor de la urmărire penală, toți participanții la proces fiind de acord cu cererea de examinare a cauzei în procedură simplificată, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată din 17.07.2020.

Astfel, nu a fost constatat că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii simplificate a fost viciată, argumentele privind necesitatea examinării cauzei în procedură generală fiind neîntemeiate.

Totodată, în instanța de apel, avocatul succesoriului părții vătămate Dumitru Chebac a solicitat repararea prejudiciului material în mărime de 31.772 lei, și moral – 200.000 lei.

În instanța de fond, inculpatul a fost de acord cu pretențiile materiale solicitate, care deja au fost achitate integral succesoriului părții vătămate Moraru C. și se confirmă prin recipisa privind primirea de către ultimul a prejudiciului moral în sumă de 100.000 lei, prejudiciului material - 26.772 lei și a cheltuielilor de asistență juridică - 5000 lei.

Deci, acțiunea civilă urmează a fi soluționată în favoarea succesoriului părții vătămate, în măsura în care se probează existența/întinderea prejudiciului.

Succesorul părții vătămate Moraru C. a prezentat probe în vederea confirmării prejudiciului material, fiind demonstrat că a suportat cheltuieli pentru procurarea a două bilete de avion la cursa CA FLYONE 5F902 Paris (Charles de Gaulles)-Chișinău la prețul de 275 euro/biletul; cheltuieli de înmormântare în sumă de 15.572 lei, precum și cheltuieli de asistență juridică, confirmate prin bonul de plată în sumă de 5000 lei.

Prin urmare, urmează a încasa de la inculpat prejudiciul material în mărime de 26.572 lei.

La fel, potrivit acțiunii civile, succesorul părții vătămate Moraru C. a solicitat încasarea sumei de 200 lei, indicând că au fost sustrași în mod tainic din domiciliu în momentul comiterii infracțiunii. Însă, sustragerea sumei de 200 lei nu se regăsește în învinuirea înaintată și, nefiind confirmată prin probe, această solicitare urmează a fi respinsă.

Mai mult, prin bonul de plată se confirmă cheltuielile de asistență juridică acordată de avocatul Dumitru Chebac în sumă de 5000 lei, însă, luând în considerație că cauza a fost examinată potrivit procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, într-o singură ședință de judecată, ținând cont de munca efectiv depusă în procesul penal de avocat, instanța consideră rațional de a admite parțial această solicitare și a încasa suma de 4000 lei.

În același timp, la determinarea mărimii prejudiciului moral, urmează a fi luată în considerație nu numai gravitatea cauzării suferințelor psihice și fizice a părții vătămate, dar și importanța vitală a drepturilor victimei, anume atentarea la viață și integritatea fizică, starea de stres și frustrare, astfel, prejudiciul moral în mărime de 200.000 lei ar aduce succesoriului părții vătămate o compensare a suferinței psihice și satisfacție echitabilă suportate ca urmare a comiterii infracțiunii.

Totodată, în instanța de apel, avocatul Dumitru Chebac a solicitat încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor legate de asistență juridică în sumă de 5000 lei, ce se confirmă prin ordinul de plată Seria QL nr. 052207 din 17.08.2020.

Potrivit mandatului seria MA nr. 1036693, Moraru C. a împuternicit avocatul Dumitru Chebac să-i acorde asistență juridică în cauza penală. Respectiv, avocatul a întocmit cererea de apel și a participat la o ședință de judecată în instanța de apel, iar cauza judecată nu este de o complexitate medie.

Ținând cont de necesitatea și rezonabilitatea cheltuielilor pentru asistență juridică, complexitatea cazului, este rațional a admite parțial această solicitare și a încasa din contul inculpatului în beneficiul succesoriului părții vătămate Moraru C., cheltuielile de asistență juridică în instanța de apel în sumă de 4000 lei, sumă care este reală, necesară și rezonabilă.

Astfel, este oportun a admite apelul declarat de succesorul părții vătămate Moraru C., cu casarea în partea soluționării acțiunii și pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri.

Deoarece, o parte din prejudiciul material și cheltuielile judiciare la moment sunt achitate, decizia în partea încasării prejudiciului material în mărime de 26.573 lei, prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei și cheltuielilor de asistență juridică în instanța de fond în mărime de 4000 lei, urmează a o nu supune executării silite, ca fiind executată.

5. Succesorul părții vătămate, Moraru Constantin, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că din declarațiile inculpatului în ședința de judecată rezultă că acesta nu recunoaște în totalitate situația descrisă în rechizitoriu și contestă o parte din probele administrate în faza de urmărire penală pe care se întemeiază rechizitoriul, inclusiv depozițiile martorului Strungari V., astfel că instanța de fond nu putea să examineze cauza penală în procedura simplificată prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Mai mult, acțiunile inculpatului incorect au fost încadrate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, deoarece acestea se califică conform art. 145 alin. (2) lit. i) Cod penal, ca omor săvârșit cu o deosebită cruzime.

Or, cauzarea unor plăgi multiple victimei, existând suficiente probe care dovedesc intenția de a comite omorul cu deosebită cruzime, asfixierea mecanică prelungită în timp, demonstrează manifestarea cruzimii deosebite la săvârșirea omorului.

Iar, procurorul participant la judecarea cauzei în instanța de fond și în instanța de apel, în temeiul art. 326 alin. (1) Cod de procedură penală, urma să modifice acuzarea înaintată inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că, recursul este fondat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța, care ar fi erorile de drept și esența că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, dar raportată la prevederile art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care i-ar fi afectat soluția, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârilor atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al succesului părții vătămate cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, potrivit art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept, inclusiv privind examinarea cauzei în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, pronunțându-se motivat asupra argumentelor și versiunilor succesului părții vătămate, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate prin rechizitoriu, prevăzute la art. 145 alin. (1) Cod penal, deci, faptei săvârșite fiindu-i dată o încadrare juridică corectă (*pct. 2., 4. din decizie*).

În același timp, afirmațiile succesului părții vătămate că acțiunile inculpatului au fost încadrate incorect în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, nu au niciun suport juridic, deoarece, potrivit art. 24 și 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, iar instanța judecătorească, nu este un organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, examinarea cauzei în procedură simplificată a avut loc cu respectarea prevederilor art. 364¹ alin. (1), (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

Ori, soluția instanțelor este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia, procedura simplificată a judecării cauzelor penale pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală reprezintă de fapt o procedură abreviată ce are la bază o pledoarie de vinovăție și poate fi aplicată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: 1) cererea inculpatului să intervină până la începerea cercetării judecătorești în prima instanță; 2) cererea inculpatului trebuie să conțină mențiune privind recunoașterea totală și necondiționată a faptei/faptelor incriminate în legătură cu care a fost diferit justiției și renunțarea la dreptul de a solicita examinarea altor probe; 3) probele administrate în faza de urmărire penală să fie suficiente și de natură să permită stabilirea unei pedepse (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”, pct. 1.*).

Astfel, opinia părții vătămate nu constituie o precondiție la dispunerea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, la stabilirea pedepsei instanțele de fond și de apel just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 70 alin. (3¹) Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală pedeapsa respectivă fiind motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând

formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune succesorul părții vătămate este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de succesorul părții vătămate Moraru Constantin, împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 05 noiembrie 2020, în privința inculpatului Linga Victor XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 23 aprilie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Victor Boico